

Column: *juridisch*

Een half paard

“U spreekt met Harry Krekel, registeraccountant. Mijn cliënte mevrouw Al-Najja wil graag gebruikmaken van uw diensten.” De man aan de andere kant van de lijn had een irritante, geknepen stem. “De zaak gaat over de aankoop van een paard. Mijn cliënte is verkeerd voorgelicht. Zeg maar opgelicht. En u moet daar wat aan doen.” Ik vertelde de accountant dat ik gespecialiseerd was in vastgoedzaken en niets van paarden wist, maar dat maakte geen indruk. “Mevrouw Al-Najja wil per se dat u haar tegenwoordigt, weigeren is geen optie. Zij is van koninklijken bloede, moet u weten.”

Onderwerp van het geschil was een hengst met de naam Schwarzenegger. Het dier deed mee aan internationale dressuurwedstrijden en werd ingezet als dekhengst. Schwarzenegger had twee eigenaren, Ruitertij Galop B.V. en de heer Herman Koetsier. Mijn cliënte had de laatste medio 2015 via internet benaderd met de vraag of hij zijn deel van het paard wilde verkopen. Herman Koetsier had toegehaapt. De deal werd via e-mails afgewikkeld en mevrouw Al-Najja had een week later een bedrag van 1,2 miljoen euro overgemaakt aan de verkoper.

Toen mijn cliënte met haar gevolg in augustus neerstreek in Amsterdam, had zij Schwarzenegger met een bezoek vereerd. Zij was geschrokken. Als kenner van raspaarden zag mevrouw Al-Najja in één oogopslag dat er iets mis was met haar paard. Zijn ogen stonden dof en het dier maakte een matte indruk. Mijn cliënte liet onmiddellijk een befaamde dierenarts uit Engeland overvliegen. Die nam bloed af bij Schwarzenegger en kwam met een alarmerende diagnose: Schwarzenegger leed aan leverkanker. In september 2015 gaf het paard de geest.

Harry Krekel RA overhandigde mij eind vorig jaar een stapel foto's van Schwarzenegger, uitdraaien van de e-mailwisseling tussen onze cliënte en de heer Koetsier, en een rapportage van de Engelse dierenarts. Accountant Krekel was zeker van zijn zaak. “Het is duidelijk dat mevrouw Al-Najja een kat in de zak heeft gekocht, haha. Het geld moet terug, dat is de boodschap die ik aan u moest overbrengen.”

Namens mijn cliënte betrof ik Herman Koetsier in een gerechtelijke procedure. Ik stelde onder meer dat mevrouw Al-Najja bij de aankoop van de hengst Schwarzenegger had gedwaald of was bedrogen. Was zij op de hoogte geweest van de conditie van het paard, dan had zij het dier niet gekocht.

In februari vond een comparitie van partijen plaats in Amsterdam. Een dag voor de zitting liet mevrouw Al-Najja mij vanuit haar koninkrijk in de woestijn weten dat zij niet zou verschijnen. Harry Krekel RA zou haar vertegenwoordigen. “Mijn cliënte dacht een dressuurpaard in topconditie te kopen,” begon ik de volgende dag mijn betoog, “een raspaard op het hoogtepunt van zijn kunnen. In plaats daarvan kreeg zij een terminale knol geleverd. Gedaagde Koetsier heeft mevrouw Al-Najja niet deugdelijk geïnformeerd.” De rechter vroeg Herman Koetsier om een reactie. De grote, blonde man wond er geen doekjes om. “Ik heb die hele mevrouw Al-Najja nog nooit gezien of gesproken. Ik wist zelf trouwens ook niet dat Schwarzenegger ziek was. Hoe ken ik haar dan verkeerd hebben geïnformeerd? Ze wilde het paard kopen, ik heb de prijs genoemd en zij heeft betaald. Wat is daar mis mee dan?”

“Aangezien eiseres zelf niet is verschenen, kan ik haar geen vragen stellen,” zei de rechter. “Meneer Krekel, weet u of mevrouw Al-Najja het paard vóór de aankoop heeft geïnspiceerd en of zij met de heer Koetsier heeft gesproken?” De accountant knikte ontkennend. “Maar mijn cliënte is van koninklijken bloede, dus u kunt erop vertrouwen dat het in orde is.”

In orde was het niet, althans niet voor mijn cliënte. Haar vorderingen werden afgewezen. “Voor een geslaagd beroep op dwaling had eiseres aan haar onderzoeksplicht moeten voldoen. Zij had moeten informeren bij gedagde en haar (halve) paard op voorhand moeten (laten) onderzoeken,” luidde het vonnis.

Raymond de Mooij
Partner GMW advocaten
Gespecialiseerd in vastgoedrecht en huurrecht.
www.gmw.nl

Stadsgroen.

Mussen

Zelfs mensen die helemaal niets met vogels hebben, schrikken als ze horen dat de populatie huismussen zo hard achteruitgaat in Nederland. Huismussen horen zo bij ons straatbeeld dat het zonder deze stuiterballetjes op veren opeens opvallend leeg is. Ze zijn er nog wel, maar in enkele decennia zijn we van ruim 2 miljoen naar slechts een half miljoen musjes gegaan. In sommige wijken is er al drie jaar geen mus gezien!

Huismussen leven al eeuwenlang in de buurt van mensen. Ze nestelen graag onder dakpannen van huizen en schuren (het zijn van oorsprong rotsbroeders!) en men vermoedt dat de algehele toepassing van isolerende materialen in moderne huizen het vogeltje de das om heeft gedaan. Ook het strooizout wordt als oorzaak genoemd: mussen eten graag millimeter grootte zaden en het giftige strooizout heeft hetzelfde formaat. Anderen denken weer dat het de loodvrije benzine is geweest die de populatie heeft doen afnemen: daar zitten stoffen in die insecten doden, en die staan nu net op het menu van de mus. De afname van het aantal vogels is een feit, maar gelukkig hoeft de straatraker nog niet als ‘zeldzaam’ bestempeld te worden. En misschien ligt de teruggang ook wel een beetje aan het bestje zelf... de mus is een sociaal dier en is zeer verbonden met zijn omgeving. Een broedpopulatie mussen in een straat is erg honkvast en zal niet snel verhuizen, zelfs niet als de broedplaatsen door bijvoorbeeld voorverhuur worden dichtgespoten met pur of de buurt massaal de heggen rooit om er houten schuttingen voor in de plaats te zetten. Musjes blijven wonen

waar ze geboren zijn. Dat betekent tegelijkertijd dat nieuwbouwwijken niet zo snel bevolkt zullen worden. Er wordt nu geëxperimenteerd met het inrichten van speciale mussengebiedjes om ze te verleiden eens een straatje verder te kijken dan hun snavel lang is.

Zelf kunnen we ook best wel veel doen om het de pingpongballetjes met veren naar de zin te maken: mussen houden van dichte, wintergroene hagen waar ze zich in kunnen verstoppen. Ook zijn ze dol op bloeiende borders en moestuintjes, omdat daar – behalve zaden – ook veel insecten zijn. Op het menu van de mus staan namelijk ook rupsjes en bladluizen, mits onbespoten, uiteraard. Als alternatief voor de verdwenen oud-Hollandse dakpan zijn er speciale mussendakpannen, mussenpotten en zelfs mussenflats. En waar je mussen ook een plezier

De mus is een sociaal dier en is zeer verbonden met zijn omgeving

mee doet, is het aanleggen van een zandbad, zodat ze even lekker het verenpakje kunnen ontdoen van parasieten. Het zand er weer uitschudden en hup, verder met leven. Nog wat drinken uit een schotelkje water en weer op zoek naar zaden, bessen, pinda's en vliegend en kruipend ongedierte. Hoe ik dat weet? Dankzij het musje dat deze week ver-rassend genoeg onze tuin in hipte en tot mijn grote genoegen zijn ook had laten vallen op de mieren die daar in (veel te) groten getale rondliepen. Dat is dus de laatste tip om musjes te lokken: neem mieren!

Wendry Hendriksen

Jagen.

Te weinig schade voor afschotvergunning

Ekster niet meer vogelvrij

Door **P. van der Eijk**

Goed nieuws voor de ekster: deze vogel mag, na altijd vervolgd te zijn geweest, in Den Haag en heel Zuid-Holland niet meer worden gevangen of gedood. Dat heeft de Omgevingsdienst Haaglanden (ODH), een samenwerking tussen de stad en de provincie, besloten. Zo gunstig als het bericht is voor de eksters, zo ongunstig is het voor andere vogels. In het voorjaar is de ekster immers altijd, ook in stadstuinen, op zoek naar eten, waarbij hij vooral gespist is op nesten van zangvogels.

De ekster – Pica pica in het Latijn – zal zelfs door de meest verstokte stadsbewoner worden herkend: het is die prachtige, luidruchtige, grote, nogal brutale, zwart-witte vogel, mooi genoeg om in veel klassieke Japanse tekeningen te figureren. De zwarte veren hebben ook nog eens een subtiele groene en blauwe glans. Steeds meer laten eksters zich ook in de stad zien, waar ze, meestal als paar, tuinen afstruinen om te zien of er iets van hun gading is. Ze zouden gek zijn op glimmende voorwerpen maar nog nooit is iemands trouwring door deze vogel afgepikt.

Ook al ziet hij er nog zo mooi uit, erg geliefd is de ekster nooit geweest. Hij werd zo zwaar vervolgd dat de soort zelfs met uitsterven werd bedreigd. Vogelpionier Jac. P. Thijssen, die hem ook prachtig vond, schreef begin vorige eeuw al: ‘Alle mogelijke slechte dingen worden van den ekster verteld: hij is valsch, wreed, diefachtig en rooft den heelen zomer lang eieren en jonge vogeltjes. Ik vrees dat daar veel van waar is, doch wij moeten het niet al te erg maken. Zie je ze op een

weiland rondscharrelen, denk dan niet meteen dat zij kievitseieren of leeuweriksnesten zoeken; in negen van de tien gevallen zijn zij uit op slakken of sprinkhanen en daar kan niemand iets tegen hebben.’

Sinds de tijd van Thijssen zijn eksters sterk in aantal toegenomen, ondanks de blijvende vervolging. Ze werden niet alleen gezocht vanwege de vogelroof, maar ook omdat zij schade zouden aanrichten aan fruit door het aanpikken van in de bomen rijpende appels, peren en pruimen. Fruittelers

We kunnen dus blijven genieten van deze brutale, luidruchtige vogel

vroegen daarom ontheffing van het jachtverbod, wat zij ook altijd kregen. Nu heeft de overheid dus een draai gemaakt, mede onder druk van een twintigtal natuurorganisaties, waaronder de Haagse Vogelbescherming, die zich tegen de vergunning voor afschot hebben gekeerd. De veronderstelde schade bleek namelijk erg mee te vallen. Het hoogste bedrag dat werd aangemeld was in 2006: ruim 4000 euro, een uitschieter. In andere jaren ging het steeds om enkele hon-

Een ekster op een schaaap, geen probleem. | Foto: Adri de Groot/www.Vogeldagboek.nl

derden euro's, voor de Omgevingsdienst Haaglanden geen reden om doden en vangen langer toe te staan. In 2014 en 2015 werd geen enkele be-

langrijke schade gemeld. We kunnen dus blijven genieten van deze brutale, luidruchtige vogel die steeds dichterbij de mens durft te komen. Het mag dan geen

prettig gezicht zijn een ekster ervandoor te zien gaan met in zijn snavel een spartelend jong uit een geplunderd nest, ook een ekster moet eten: hij kan niet, zoals wij, naar de winkel gaan.

Miraculeus

VVD-BBQ in Scheveningen

Twee jonge leden zijn de eersten die ik spreek. De een wat teruggetrokken, wantrouwend, de ander, langer, heeft goede tanden en wil bidden. Hij bijt in mijn vraag. Wie houdt er niet van een (jonge) Brutus? Hij is net verhuisd van Zoetermeer naar Den Haag, om het te gaan maken in de politiek. ‘Politiek is als topsport’, in de politiek ‘moet je scherp zijn’, et cetera. “Maar er ontbreekt iets,” zeg ik, “waar is de mens hier?” “Ik ken wel iemand in de

Schilderswijk,” antwoordt hij. Jonge wolven stellen nooit teleur en verrassen ook nooit. Dan spreek ik iemand die zijn best doet in de Archipelbuurt. Die mij voorstelt aan de Haagse fractievoorzitter **Martin Wörsdörfer**. Dat ook hij niet naar ‘Zomer-gasten’ met premier Rutte keek (“Wanneer? Vandaag!”) was ook geen verrassing meer. Want wie keek er wel? In ieder geval geen van de VVD'ers bij de barbecue, niet live tenminste.

‘Wat ik in de politiek doe? Ik wil lol hebben in mijn werk!’

“Wat doen jullie hier allemaal?”, vraag ik de fractievoorzitter. “Op een relaxte manier over serieuze dingen praten,” lacht hij. Hij lacht veel. Ook als hij mijn vraag herhaalt: “Wat ik in

de politiek doe? Ik wil lol hebben in mijn werk!” Ik doe alsof ik het niet gehoord heb en geef hem de tijd om op een ‘relaxtere’ manier iets ‘serieuzers’ te bedenken. Maar hij herhaalt zijn antwoord. Kwestie van leeftijd, denk ik. ‘Scherp’, ‘topsport’, ‘ik ken iemand in de Schilderswijk’ zijn misschien voor beginners. Ik lach ook, want voor mijn Oost-Europese oren is het niet te geloven. “Dictator Ceausescu... Roemenië,” leg ik hem uit. “En hoe is

het om iets democratisch te ervaren?”, vraag de Nederlander mij. Maar sommige vragen klinken beter als ze retorisch zijn. Dan komt wethouder **Boudewijn Revis** naar voren, die een toespraak begint, tenmin-

ste als de microfoon het doet. Voor een zangeres kan zo iets een moeilijk moment zijn, voor een politicus niet. Revis spreekt gewoon zonder microfoon. Over de economische crisis van vier jaar geleden, over het feit dat Den Haag de VVD nodig heeft, dat de partij bij de volgende verkiezingen twaalf zetels moet halen. “En die 2000 euro?”, vraagt een stem achter me. Gelach. “Die heb je gehad,” zegt Boudewijn, “dankzij de VVD.” Het lijkt erop dat niemand honger heeft, want terwijl de salades op de tafels worden gezet, doet iedereen (en zeker de jongelui) op de iPhone mee aan een... quiz over Den Haag. “Wie is jouw favoriet?”, vraag ik aan de fotograaf van de partij. “Boudewijn, goeie vent.” Het eten op de tafels staat gereed. Naordat ik wegga, check ik de namen van de aanwezigen bij de fotograaf: **Hans van**

Baalen, Jan Anthonie Bruijn, Ingrid de Caluwé, Tiemen Brill, Frans de Graaf en ... veel andere VVD-prominenten. In tegenstelling tot mij vind de fotograaf politiek wel leuk, hij spreekt eerlijk en is subtiel en maakt zich ‘zorgen over Nederland’. Grappig: ook in Boekarest had ik bij mijn werksoms meer aan de chauffeurs van de politici dan aan de politici zelf. “Heb je moeilijke vragen gekregen?”, vraagt de jonge wolf aan Martin Wörsdörfer en hij wijst met zijn hoofd naar mij. Martin maakt een grimas. De liefde voor retorische vragen is besmettelijk. Maar soms zegt een grimas meer dan duizend woorden. Ik neem afscheid van de fotograaf en ren naar de tram. Toen ik in Boekarest nog journalist bij de Roemeense actualiteitenzender Radio 1 was, na de val van de Muur, eiste een bekende politicus – en

bekende voormalige content-likker van Ceausescu – eens mijn ontslag, omdat ik tijdens een live-uitzending niet al zijn functies had genoemd. Het communisme was hard, de transitie was moeilijk. En de democratie? Die maakt me dankbaar. Maar wat weet ik? Ik ben nog geen twaalf jaar in Nederland, ik wacht nog op de lol.

Mira Fetico

